



## 17. kapitola

### KDE NAJÍT ODPOVĚĎ

„Chybíš mi tu, Belindo,“ řekl Luke, když přišel nazítří ráno do ordinace. Belinda si balila věci a chystala se jít strávit den péčí o paní Staffordovou Smythovou v hotelovém pokoji.

„Ty mně taky chybíš,“ opáčila Belinda s úsměvem a myslela to naprosto vážně. „Popravdě řečeno, mám pocit, že teď už nějakou dobu nikoho z rodiny prakticky nevidám. O to víc se těším na maminičinu narozeninovou oslavu.“

Belinda zaznamenala, že Lukovi při jejích slovech vyvstala na čele mělká svislá vráska.

„Ty tam nepůjdeš?“ zeptala se okamžitě. „Nepřijedeš ani na oběd?“

Luke se chabě usmál, byl to spíš pokus o úsměv než úsměv jako takový, a řekl jen: „Zůstanu tady.“

Všiml si, že Belindě se v očích objevila spousta dalších otázek, a položil jí ruku na pečlivě sepnuté vlasy. Vzpomněla si, jak jí, když byla ještě malá, rád cuchal vlnité kadeře, teď jí ale vlasy nepocuchal – nejspíš si řekl, že by jí dalo moc práce zase si je učesat.

„Omlouvám se, že to tak... tak hrotím,“ řekl. „Ale rodinné oslavy už prostě nejsou, co bývaly.“

„To... to mluvíš o Arniem?“

Luke jen přikývl.

„Viděl... viděl ses s Arniem v poslední době?“ zeptala se Belinda.

„Je to čím dál horší.“

„A Arnie pořád...?“

„Maminka Arniemu slíbila, že s ním o tom už nikdo nebude mluvit, a tak s ním o tom nemluví...“ Luke se najednou zarazil. Na minutku se odmlčel a pak pokračoval: „Nejde jen o Arnieho. Týká se to celé rodiny. Viděla jsi někdy v poslední době tátu a maminku? Vypadají oba... no, vypadají staře, unaveně. Vypadají, jako by celé noci nespali nebo... nebo možná pořádně nejedli.“

„Myslím, že to tak klidně může být,“ řekla Belinda a z jejího hlasu bylo slyšet, jak ji to rmoutí. „Když jsem byla naposledy doma, slyšela jsem, jak si spolu v ložnici povídají, a bylo to uprostřed hluboké noci, a když byl čas jíst, maminka se ve svém jídlu sotva porýpala a skoro všechno nechala na talíři.“

„Mám o ně starost. Donesl jsem jim nějaký povzbuzující lék, ale nemám tušení, jestli ho užívají, nebo ne.“ Luke potřásl hlavou. „Strachuju se o ně, ale strach ničemu nepomůže. Modlím se... ale připadá mi, jako by se mé modlitby rozplývaly do nicoty.“

Belinda se na bratra zamyšleně zahleděla. Byl to pořád ještě mladík, ale teď si všimla, že je nahrbený, jako by mu ramena klesala pod tíhou nějakého břemene. Hlavou jí blesklo, jestli by se neměla pokusit promluvit Arniemu do duše sama, ale hned ten nápad zavrhl. Co bych mu měla říct? Navíc maminka přece Arniemu slíbila, že se už nikdo k té záležitosti vracet nebude.

„Chystám se zajít na pár těch mimořádných setkání,“ prohlásil Luke.

Jakých setkání?

„Tys o tom neslyšela?“ podivil se, když viděl, že se Belinda zatvářila překvapeně. „Do našeho kostela teď chodí kázat jeden revivalista. Připadá mi, že to je přesně to, co potřebuju. Mám dojem...“

Ale Belinda ho přerušila. Oči se jí rozzářily. „To je ono! To je ono!“ vykřikla. „Musíme Arnieho nějak přimět, aby začal chodit na tahle setkání. Chápeš? Kdyby se Arniemu podařilo srovnat si život a svěřit jeho vedení do rukou Božích – tak by k němu mohl o Abem promlouvat Bůh a nemusel by to dělat nikdo z rodiny. Ach, Luku, tohle všechno by... ta napjatá atmosféra a že se táta a maminka tak trápí... to všechno by se dalo zase srovnat, kdyby... stačilo by, aby si Arnie nechal od Pána Boha ukázat, co má dělat.“

Luke zamyšleně přikývl.

„Ach, Luku! Pojdme se modlit ještě víc a víc, a nevzdávat to, dokud se Arnie nevrátí!“ prosila.

Luke jí položil ruku na rameno a pevně jí ho stiskl. Belindino zaujetí bylo nakažlivé – nebo to možná byla její víra.

„Ano, budeme se modlit,“ přitakal.

„Tak jaká byla včera večere s tím novým mladým doktorem?“ zeptala se paní Staffordová Smythová s přímočarostí sobě vlastní, když za ní Belinda přišla do jejího hotelového pokoje.

Belinda ucítila, jak se jí hrne nach do tváří, ale byla v tu chvíli zrovna k pacientce otočená zády a věnovala se svým ranním povinnostem, takže se jí podařilo odpovědět věcně: „Moc příjemná.“

„Řekli vám, že ten mladý džentlmen – ten stavitel – se tu včera večer zastavil jen chvilku poté, co jste odešla? Říkal, že vás přišel doprovodit domů.“

„Rand?“

„Ano – Rand. A vypadal strašně zklamaně, když jsme mu řekli, že už jste odešla. Říkal, že se později večer ještě zastaví u vás doma.“

Belinda se v duchu podivila, co se má Rand paní Staffordové Smythové co svěřovat se svými soukromými plány, ale pak se musela usmát. Nejspíš se ho ta dáma sama rovnou zeptala, a tak mu ani nic jiného nezbývalo.

„To je také moc sympatický mládenec,“ pokračovala paní Staffordová Smythová.

„Také?“ opakovala Belinda po ní.

„No, jako ten mladý doktor. Oba mi připadají moc milí. Sama nevím, koho bych si vybrala, kdybych byla na vašem místě.“

Belinda se zasmušila.

„Ale děvčata jsou dnes jiná než v dobách, kdy se mládenci ucházeli o mě,“ šveholila paní Staffordová Smythová dál, a že je to na choulostivé téma, si vůbec nepřipouštěla. „Představte si, že jsem v Bostonu znala jednu dívku – a měla tři nápadníky najednou. S jedním chodila do opery, s druhým na akce svého církevního sboru a s tím dalším každou sobotu odpoledne na lodičky. Se všemi třemi to zvládala – naprosto hladce. Říkala, že všechny ty aktivity ji baví, ale že ten, co s ní chodí na církevní akce, by nikdy nešel do divadla, a toho, co s ní chodí na opery, nebaví být na sluníčku a čerstvém vzduchu a ten lodičkář zase odmítá překročit práh kostela. Ovšemže jí dalo trochu práci naplánovat si své dny tak, aby se ti mládenci spolu nepotkali, ale...“

Ale to už se k ní Belinda otočila a tváře jí planuly. „Obávám se, že si to špatně vysvětlujete,“ pronesla kategoricky. „Ti dva mládenci, o kterých je řeč, jsou přátelé. Kamarádi – oba dva. Když jsem byla... malá... chodili jsme do stejné školy a nemám proč s nimi neudržovat přátelské vztahy i nadále. Jsou to oba milí kluci, dodržují přísné morální zásady a já se nemusím kroutit a... a... volit různé dny v týdnu nebo... nebo příslušné aktivity pro... pro...“

Paní Staffordová Smythová nevypadala, že by se nechala Belindinou obrannou reakcí a hrdě zvednutou bradou nějak zaskočit. Jen se potutelně usmála. Dokonce se zdálo, že ji těší vidět Belindu, jak ji dokáže taky něco dopálit.

„Nemusíte se přede mnou obhajovat, zlato,“ pronesla dáma pokojně. „Je mi naprosto jasné, že se na to všechno díváte poněkud jinak než ti vaši mládenci.“

Výraz „ti vaši mládenci“ Belindu vytočil a hned to také chtěla dát paní Staffordové Smythové náležitě najevo, ale v tu chvíli kdosi jemně zaklepal na dveře. Vzápětí si je sám otevřel a do místnosti vešel Jackson. V ruce držel lahvičku s lékem, který slíbil přinést. Srdečně se s oběma ženami pozdravil a s přátelským mrknutím podal lahvičku Belindě. Cítila, že se jí tváře rozhořely ještě víc, a otočila se k oknu s úmyslem otevřít ho a nechat dovnitř proniknout trochu ranního slunečního světla a čerstvého vzduchu. Jackson zamířil k lůžku pacientky. Zanedlouho se oba žoviálně poštuchovali a Belinda se, když se pozornost přestala soustřeďovat na ni, byla s to opět zklidnit a ovládat.

„Mohu využít toho, že tu jste, pane doktore, a sejít dolů pro podnos se snídaní pro paní Staffordovou Smythovou?“ otázala se Belinda Jacksona. Přikývl, ano, jen běžte, sestro, a Belinda si uhladila bílou zástěru uvázanou přes nabíranou sukni a odebrala se do hotelové kuchyně. Byla ráda, že se může alespoň na chvíli vzdálit z pokoje. Ale ani teď, když si ji paní Staffordová Smythová neměřila pátravýma očima a nemusela čelit Jacksonovým úsměvům, se necítila ve své kůži. Co jestli... co jestli má paní Staffordová Smythová pravdu? Co jestli to opravdu oba ti mládenci chápou jako námluvy? Belindě s nimi bylo dobře – brala oba jako sympatické kamarády, ale neměla v úmyslu nechat to zajít dál. Ani s jedním z nich. Snad si nemyslí...? Belinda zavrtěla hlavou. Byla z toho frustrovaná a zmatená. Proč musí být muži tak... hned tak hrrr?

Ještě téhož dne večer se Rand zastavil v Lukově domě. Přinesl Belindě krásně zabalenou bonboniéru a pozval ji na večeři. Navrhl sobotní večer, aby to Belinda věděla dopředu. Belinda mu vyjádřila díky úsměvem, ale nejraději by ten dar odmítla. Bonbóny měla ráda, ale nechtěla je od Randa. Od Randa chtěla pouze přátelství – procházky a dlouhé, klidné popovídání a jeho pozorné uši. Proč... proč musí tlačit na pilu a všechno ztěžovat?

Když druhého dne ráno přišla Belinda do pokoje paní Staffordové Smythové, spatřila na stolku vedle postele nádhernou kytici. Usmála se na svou pacientku.

„Květiny,“ poznamenala. „No, není to nádhera – že vám někdo přinesl takovou krásnou kytici?“

„Ne, ne,“ ohradila se dáma na lůžku s potouchlým úsměvem. „Je tam vzkaz. Přečtěte si ho.“

Belinda se zadumala. Co je to zase za záhadu? Šla k váze s květinami a sáhla po papírku, který vedle ní ležel. *Nejpracovitější sestřičce ve městě, stálo na něm. Přijme mé pozvání na večeři v sobotu? J. B.*

Belinda zbrunátněla vztekem a rozpaky. Proč to Jackson dělá tak... takhle veřejně? Proč do toho zatahuje paní Staffordovou Smythovou, která ho už tak podezírá z jistých záměrů? Belinda zvedla bradu a šla k oknu rozhrnout těžké závěsy a okno otevřít. *Nějak se mi to vymyká z rukou, pomyslela si a ani trochu se jí to nelíbilo.*

Obě pozvání na večeři v sobotu Belinda odmítla. Najít si výmluvu bylo snadné. Jede domů za maminkou a tátou. Ještě nikdy necítila takovou potřebu ujet pryč jako tentokrát. Odložit svůj cestovní klobouk a vytáhnout si židli v tichém a klidném prostředí kuchyně své matky. Jaká úleva!

„Vypadáš unaveně, holčičko,“ konstatovala Marty, když jim oběma nalévala čaj.

„Jsem unavená. Trochu,“ přiznala Belinda. Zhluboka si povzdechla, pak si vytahala hřebínky z vlasů a nechala si těžké, dlouhé prameny volně spadnout na ramena. „Je to už hodně, hodně dlouho, co k nám přivezli paní Staffordovou Smythovou,“ podotkla.

„Ale já jsem si myslela, že je na tom mnohem lépe.“

„Ach, to je. Teď už dokonce ani nepotřebuje stálou péči. Přenesli jsme do jejího pokoje lehátko a paní Millsová tam může v noci přespávat. A nosíme

jí tam podnosy s jídlem a ona už dokáže docela dlouho sedět. Je na tom opravdu dobře... ale já... asi na mě teprve teď dolehlo vypětí z toho všeho.“

„Jak dlouho ještě?“ zeptala se Marty.

„Prakticky denně teď mluví mluví o tom, že chce jet domů. Myslím, že o moc déle ji tu udržet nedokážeme.“

„Bude schopna vydat se na cestu sama?“

Belinda upřela na matku zamyšlený pohled. „Vlastně... vlastně mě požádala, abych ji doprovodila,“ odpověděla pomalu a sledovala, jak na to Marty zareaguje.

Marty si s odpovědí dala na čas. „A ty si myslíš, že bys jela ráda.“ Bylo to spíš konstatování než otázka. Belindina matka měla dceru přechtenou.

„Já... myslím, že by to mohla být příjemná změna. Poznat tuhle zemi trochu víc. Nikdy jsem nebyla na Východě a...“

Belinda by se moc ráda přiměla k tomu, aby dokázala matce otevřeně říct, že potřebuje odtud pryč... že potřebuje čas, aby si mohla všechno srovnat v hlavě. Do života se jí tlačili dva muži, měla pocit, že se nechává zahánět do kouta. Chtěla někam pryč, kde bude mít prostor, aby mohla dýchat. Ale nic z toho Belinda nahlas neřekla.

„Myslím, že by ti to mohlo prospět,“ řekla Marty a unaveně si shrnula uvolněný pramen vlasů z obličeje. „Jsou dny, kdy si přeju, abych mohla udělat totéž,“ přiznala.

Belinda upřela ustaraný pohled na matku, potom se k ní natáhla a pohladila ji po tváři. „S Lukem se oba modlíme...,“ řekla. „Modlíme se, aby ta mimořádná setkání obrátila věci správným směrem. Bůh to dokáže, však víš. Arnie se pořád ještě může...“

„Víš, ono nejde jen o našeho malého Abeho. Luke v tom měl pravdu, to bezpochyby. Ta ruka se mu zhoršuje. Ale ono je to... teď to zašlo dál. Když se někdy podívám na Arnioho, vidím mu v očích takovou bolest, že to nemůžu skoro ani vydržet. Myslím, že jeho zranění je mnohem horší než to Abeho.“

„Chodí ještě do kostela?“ zeptala se Belinda. Protože měla tolik práce a o víkendech bývala doma jen zřídkka, chodila spíš do kostela v jejich městečku než do toho, který byl nedaleko farmy.

„Ach, ano, chodí. Ale žádných společných akcí se neúčastní. Jen sedí. Někdy si říkám, jestli vůbec poslouchá.“ Marty si zhluboka povzdechla.

„Pořád je naštvaný na Luka?“ zeptala se Belinda.

Marty pokrčila rameny. „Nic neříká... ale myslím, že má pořád ještě vztek na Luka i na Clarea... a... možná dokonce i na Pána Boha. Nevím.“

„Musíme se dál modlit,“ pronesla Belinda důrazně. „Když se budeme modlit všichni...“

Marty přikývla a podařilo se jí i usmát. „Modlit se? Mám dojem, že s tátou nic jiného neděláme. Někdy se dokonce modlíme i uprostřed noci. Na tvýho tátu to hodně doléhá. Jsou chvíle, kdy se o něho až bojím.“

Marty se odmlčela a Belinda se k ní natáhla a vzala ji za ruku. Bála se o oba, o tátu i maminku. Takový rozkol v rodině nikdy nezažili a Clark i Marty to snášeli mimořádně těžce.

V malém venkovském kostelíku začala série setkání s cestujícím kazatelem. Arnie se šel na první setkání podívat, ale na navazující shromáždění, která se konala v následujících večerech, už nepřišel. Prohlásil, že má moc práce, a prý jestli Anne chce, tak ať tam chodí sama. On se potřebuje věnovat jiným věcem.

Ale Luke chodil. Každý večer, kdy si mohl dovolit jít – dokonce i v takových dnech, kdy kvůli svým lékařským povinnostem dorazil na bohoslužbu pozdě – chvátal, aby měl všechno hotové, rychle se převlékl a šel se připojit k ostatním alespoň v následných modlitbách. Cítil se „vyprahlý“ – a potřeboval duchovní posilu. Napjatý vztah s Arniem ho zasáhl do hloubi duše. Instinktivně věděl, že Bůh je s to vyhovět jeho vnitřní potřebě a nakonec uvést pochroumané vztahy v rodině zase do pořádku.